

**LA FUNDACIÓ DEL
CENTRE AUTONOMISTA
OLOTÍ**

Ricard Jordà i Güell

Entre l'assalt dels militars de la guarnició de Barcelona a les redaccions de la VEU DE CATALUNYA i del ¡CU-CUT!, i la formació de Solidaritat Catalana, Olot va veure néixer dues noves entitats polítiques que donarien prou joc dins aquesta coalició. La primera fou la Joventut Tradicionalista, que havia d'omplir el buit deixat pel desaparegut Circulo Tradicionalista, i el Centre Autonomista Olotí.

Joventut Tradicionalista, com que no venia a trepitjar cap ull-de-poll de les persones que duïen la batuta de la població, ben al contrari, en devia ser ben rebudes (si és que no havien contribuït a la seva organització), no va donar peu a massa manifestacions periodístiques. EL DEBER, el setmanari portaveu dels sectors més dretans d'Olot, dedicava un parell de pàgines a donar compte de la inauguració de l'estatge social de la nova entitat, que, de fet, equivalia al seu naixement oficial ⁽¹⁾. Per la seva banda REVISTA OLOTINA, el periòdic del sector més progressista del catalanisme, felicitava els components de la nova entitat, però amb una franquesa aclaparadora deia que no podia desitjar-los èxits, ja que es trobava ben apartada dels ideals polítics que defensava Joventut Tradicionalista, que una cosa és tolerar les idees i una altra desitjar que aquestes arribin a bon terme ⁽²⁾.

Pel que fa al Centre Autonomista Olotí, REVISTA OLOTINA ja en comença a parlar força abans de la seva inauguració: en el seu número 50 parla de la fundació d'una societat autonomista que s'havia d'anomenar **Els Nacionalistes** i que tindria la seva seu social "en la casa mes hermosa d'Olot (amb) sortida als elegants balcons mirant el Firal" ⁽³⁾, és a dir, allà on la tindrà el Centre Autonomista quan es constitueixi més endavant.

¿Què devia dur a crear una nova associació catalanista existint ja l'Agrupació Catalanista, que a partir dels fets de la nit del 25 de

novembre del 1905 havia vist créixer, REVISTA OLOTINA **dixit**, en gran manera els seus afiliats? La causa, per nosaltres, rau en un fet molt senzill: l'Agrupació estava unida a la Unió Catalanista i resultava una entitat arcaica als ulls de molta gent que sentia el nacionalisme i la necessitat de traduir-lo en una acció política i unir-lo a unes doctrines progressistes. També cal fer avinent que l'Institut Olotí de les Arts, les Lletres i la Indústria, punt de reunió de bona part dels catalanistes olotins, tenia prohibit parlar de política en els seus locals. Tot això devia fer necessària una nova entitat on aquest sector del catalanisme se sentís còmode.

Així sembla indicar-ho un article d'Evel·li Barnadas a REVISTA OLOTINA, on aquest exposa els seus desigs de disposar d'un lloc "sense por d'exaltar certs quixotismes, ni faltar el respecte de nostres vells conservadors, ni entelar la puresa inmaculada de la tradició 'petrificada' " es pugui parlar sense recels de pàtria, d'arts, d'avenç..." cosa que no es pot fer a la ciutat", on si es prova de fer sortir un periòdic catalanista es provoca l'ira dels de dalt i dels de baix; si es funda una societat cultural és necessari que proclami tothora que no és catalanista; on l'única manifestació catalanista és el Certamen Literari, reduït a un número més de la Festa Major. Recorda l'articulista l'actuació de Joaquim Vayreda i Josep Esquena, que posaren les bases del catalanisme a Olot en fundar el Centre Catalanista -del qual era successora l'Agrupació Catalanista-, des d'on escamparen "la nova y salvadora doctrina" i, més cap ençà, "els esforços que feu en Marián Vayreda per revifar y donarli un cayent modern y pràctich al caliu patriòtich que pogués restar de passadas fogueradas y he vist fracassar cent voltas els seus bons desitjos". Tot això porta dubtes a Barnadas, que vacil·la entre l'esperança i el descoratjament. Malgrat aquest dubtes, clou l'article amb un "per mi no es perderà" ⁽⁴⁾.

Els temors de Barnadas als atacs soferts pel catalanisme d'Olot venien fonamentats pel caràcter interclassista que havia tingut el moviment i que, precisament ara, anava perdent. Els de dalt, a qui al·ludeix com a una de les forces que havien procurat ofegar "la nova y salvadora doctrina", eren el sector integrista i tradicionalista, liderat en aquells moments pel rector de Sant Esteve, el Dr. Esteve Ferrer. Barnadas mateix ens dóna la pista en parlar-nos de les trifulgues de

Marià Vayreda: Vayreda hagué de deixar la publicació de L'OLOTI a causa dels enfrontaments amb el Dr. Ferrer ⁽⁵⁾. Els de baix no els podem concretar en cap força determinada, però el caràcter interclassista del regionalisme havia de fer témer als sectors republicans de la població una pèrdua de clientela a favor dels regionalistes. Això no passa de ser una hipòtesis que apuntem.

L'article de Barnadas va portar cua. Les pàgines de REVISTA OLOTINA foren el camp de batalla d'una polèmica que serví per clarificar les tendències que prendria el Centre, a més de la defensa de l'autonomisme que proclamava el seu nom.

Quasi sense temps d'haver paït l'escrit de Barnadas, Joan Mestres, de la Unió Republicana, adreça una Carta Oberta a Barnadas que apareix en el nº 5 del periòdic. Mestres manifesta que també ell se sentí agradablement sorprès per la nova de la creació d'una societat catalanista i republicana; es pensava, com republicà que es confessa, que per fi el catalanisme olotí reaccionava, trencava vells motlles i empenia el camí cap al progrés. Ara bé, ben aviat es va veure desenganyat en saber que, tot i el pensament republicà que inspiraria la nova entitat, aquest pensament no seria manifest ni en el nom ni en les comunicacions als associats. Això el duia a considerar que la hipocresia encara tenia força a Olot. Es demanava per què la societat en projecte no es podia dir "Centre Federal" o "Centre Republicà Federalista", per deixar tothom situat on li corresponia. I, en temps d'eleccions, podria haver-hi una bona col·laboració en la línia que marcava Barnadas en uns articles apareguts a la REVISTA OLOTINA sota el títol genèric de "Per la pau d'Olot", que advocaven per la superació d'antics recels i enfrontaments. Per a Mestres la nova associació ja neix amb un vici d'origen, la hipocresia, que li fa témer que no li permetrà de desenvolupar-se tal com seria de desitjar ⁽⁶⁾.

Els primers a contestar Mestres foren Jaume Gassiot i Lluís Vinyas. Gassiot, que apareix com el principal impulsor de la nova societat o, si més no, com l'ideòleg, exposa que no és fer república la finalitat principal que es proposen, sinó fer pàtria. I els iniciadors de la idea, malgrat sentir-se lligats amb tot el que significa progrés, no han volgut comprometre's amb cap mena d'idearis polítics, per tenir les mans lliures en tot moment per actuar segons convingués. I, com deien

en manifestar el seu pensament des de les mateixes pàgines de REVISTA OLOTINA, "trevallarem activament pera organitzar una nova associació dintre el camp de l'autonomisme, ahont hi poguem prendre legalment enérgicas actituds quan convingui, ahont els aimants de la justícia i dels drets de l'home pogan treballar, sense travas". Gassiot també fa avinent que no els espanta el nom de republicà, però que si volen treballar lliurement no poden acceptar cap comunió política d'entrada, ja que en totes hi ha fanatismes i cegueses que els inspiren horror.

No fer cap professió de fe política per endavant els deixa en llibertat per retreure a qualsevol les seves actuacions no lícites, perquè no sempre els lemes que s'ostenten es corresponen als actes. Afirmar que els canvis d'impressions haguts fins al moment els han dut a fer del nacionalisme el seu primer i principal objectiu; nacionalisme entès com "un conjunt d'anhelos de vida nova, concentrant-se principalment en la necessitat d'un canvi de procediments en lo que fa referencia als assumptes locals.." Es plany que aquesta actitud els faci ser titllats d'hipòcrites, quan han hagut de suportar la censura dels que no pensen pel seu compte, que tant abunda, diu, a Olot, i han prescindit de molts elements que els oferien el seu concurs a canvi de rebaixar els seus plantejaments. Acaba dient que creu Mestres mal informat de llurs propòsits, cosa que l'ha induït a escriure el que va escriure, i que, com Mestres, també li fa por que la hipocresia no permeti que la no nada, encara, associació doni els seus fruits a causa, no de la dels seus membres, sinó la del medi ambient on li tocarà viure ⁽⁷⁾.

Lluís Vinyas, lligat als ambients republicans olotins, defensa de l'acusació d'inconscient el jovent olotí, que en la seva embestida contra la nova societat, impulsada especialment per gent jove, fa Mestres. Vinyas, que diu professar un gran respecte per Joan Mestres, li fa avinent que el que hauria volgut de la nova societat s'hauria pogut interpretar com un "trágala" gens convenient. La joventut nacionalista, segueix dient Vinyas, és en sa majoria republicana, com també la gran majoria del nacionalisme del moment no simpatitza amb el règim monàrquic -aquí potser caldria fer una salvetat que no fa Vinyas: el nacionalisme català de principis de segle no simpatitza amb el règim monàrquic eixit de la Restauració i amb el que representa per caciquil,

retrògrad i centralista, però sí que un sector d'aquest nacionalisme el que cercava era la reforma d'aquest règim pel benefici, primer, de la burgesia catalana, malgrat creure que primer era Catalunya, i després de la societat i també de tots els pobles inclosos en la monarquia hispana.-

Vinyas admet que existeix la hipocresia a Olot, però que la nova societat i els seus components no es deixaran influir per aquest vici, ben al contrari: es lluitarà perquè els hipòcrites siguin allunyats dels cercles nacionalistes, i es procurarà no caure en els seus paranys. I que la confusió que tem Mestres que es produeixi en temps d'eleccions no vindrà pas dels autonomistes integrats en l'entitat que es pensa constituir, ja que combreguen amb el que Barnadas predicava en els seus articles "Per la pau d'Olot". Acaba afirmant que pel camí de la solidaritat, del progrés, de fer pàtria, de fer feina nacionalista, també es fa "re-publica" ⁽⁸⁾.

Pere Màrtir Rosell i Vilar, que havia d'esdevenir constructor de certes teories racistes exposades, principalment, en el seu llibre **Diferències entre catalans i castellans**, pren cartes en l'afer per afirmar que la paraula autonomia ja dispensa de fer qualsevol altre aclariment sobre el sistema polític que es desitja. Autonomia, segons Rossell, vol dir la més alta expressió de llibertat, ja que l'arrel de l'autonomia és la mateixa llibertat, puix que no és concedida per ningú com el fur, que sempre suposa un que concedeix i un a qui és concedit. Una altra afirmació que fa és que tant els autonomistes del moment com els catalanistes anteriors són reticents a fer declaracions sobre la forma de govern, sense que aquesta posició es pugui considerar una hipocresia. Catalunya encara s'està fent i no és tan sols la indústria o la literatura: és tot el poble el que ha de formar Catalunya. Catalunya s'està desvetllant i per això no hi ha d'haver cap desconfiança que faci tómer que no emprengui el camí del progrés. I per als autonomistes, segueix Rossell, el poder executiu no ha de venir imposat ni imposar-se al poble, ha de ser "la conseqüència de la voluntat nacional". Acaba fent avinent a Mestres que cap moviment polític no és superior al moviment autonomista, perquè es fonamenta en cada persona en particular. I remata el seu article afirmant que la política dels autonomistes, entre els quals es compta, és progressista i no espera res de la

monarquia ⁽⁹⁾. En la seva afirmació que els catalanistes es mostren reticents a fer seva una forma de govern, potser hi podríem trobar el mateix sentiment que féu exclamar a Francesc Cambó, sembla que sense premeditació i això la fa més sentida, la coneguda frase: "República, Monarquia? Catalunya!"

Barnadas es pren quinze dies per respondre Mestres. Quan ho fa remarca l'atenció que ha despertat en el camp nacionalista la carta de Mestres: ha provocat els articles de Gassiot, Vinyes i Rosell, el contingut dels quals ha de tranquil·litzar per força Mestres, ja que han exposat ben clarament la posició en què es mouria el futur Centre Autonomista Olotí sense deixar lloc a cap mena de subterfugis i defugint la hipocresia, que era la temença de Mestres. Referint-se al republicanisme, Barnadas, com ho havia fet Rossell, expressa el sentiment del catalanisme de donar cabuda en els seus rengles a tothom que volgués la millor expressió de la llibertat que és l'autonomia, "pensin com vulguin en matèries polítiques de forma o religioses". També, Barnadas exposa el seu pensament de què és la República: no sols un canvi de nom del cap d'estat, sinó una forma de govern on se sentin lliures i dignificades tant les persones com les col·lectivitats naturals, que faci recordar als homes que són germans i s'han d'estimar tot i les diferències de pensar que puguin tenir ⁽¹⁰⁾.

Mestres tanca el debat dues setmanes més tard; expressa la seva satisfacció i el seu aclapament per les respostes que ha merescut la seva carta. Aclapament perquè no es pensava merèixer -són paraules seves- l'honor de ser correspost per quatre senyors. I satisfacció per les idees que han exposat els seus contraopinants, que li han esvaït el dubte que l'havia dut a escriure les ratlles inici de tot el debat, ja que ha vist prou clar que la societat que estava en gestació no cauria pas en mans dels hipòcrites locals que acaparen tot el que poden. També l'ha convençut el fet de veure els sentiments republicans que animen els autors dels articles, i espera que els uns des del camp de l'autonomisme s'acostaran a la República, i que des del camp de la República els altres s'acostaran a l'autonomia. I treballant tots junts, però cada un des del seu camp, tots faran pàtria. La bandera ja hi és i ara es diu Solidaritat Catalana. Espera poder-hi escriure primer Solidaritat Espanyola, i després República Espanyola ⁽¹¹⁾.

De tot aquest seguit d'articles potser caldria remarcar que l'únic que fa referències espanyolistes és Joan Mestres, d'Unió Republicana; els altres pensen sols en termes catalans. Si alguna vegada han fet o faran manifestacions d'espanyolisme hi trobes un no sé què d'insinceritat, de manca de convenciment; ells són catalans, Espanya és una cosa sobreposada, i si volen transformar-la és per aconseguir més llibertat per a Catalunya, més llibertats per als que es confessen nacionalistes; tenen la idea de progrés, progrés per a Catalunya a fi de posar-la a nivell de les nacions més avançades d'Europa, i, encara que no aparegui en aquests escrits, un dels mitjans que preconitzen per assolir aquest progrés és l'educació del poble, la que podríem anomenar instrucció pública -idea compartida amb la majoria d'idearis polítics d'esquerra; som en plena època d'ateneus de totes les tendències-posada a l'abast de totes les classes socials i unida al concepte de civisme. I això els porta a sentir, inconscientment potser, un cert menyspreu per Espanya. A més, la forma de govern és una qüestió secundària per a ells, mentre sigui progressista. Tot això, o quasi tot això, és vàlid per a tots els catalanismes, àdhuc el més conservador, i encara avui ho trobem en l'ideari dels nacionalistes actuals, sigui quina sigui la seva tendència política. Progrés i cultura són punts bàsics dels programes dels partits polítics catalans avui i vuitanta anys enrera.

El Centre Autonomista Olotí naixia a contracor dels sectors olotins que al·ludíem al començament. Uns sectors que mai no havien vist de bon ull el catalanisme i que s'hi havien oposat fins a no permetre que es fes amb les simpaties del poble, diu Barnadas des de la REVISTA OLOTINA; i parla de recels i atavismes que havien actuat en contra de la seva difusió ⁽¹²⁾. No ens engayem: Per la seva procedència, els primers propagadors de l'ideal, Vayreda, Berga..., ja ho hem dit, havien de ser vistos com uns desertors des de les files del carlisme; mentre, des dels rengles obrers eren uns burgesos i, en conseqüència, cosa de burgesos havia de ser la doctrina que propagaven. Aquests recels eren els que havia d'esborrar el Centre Autonomista obrint-se a la col·laboració amb les societats obreres en els aspectes culturals, i ajudant-les quan calgués en el camp polític.

El 25 de novembre del 1906 es constituïa el Centre Autonomista Olotí. La REVISTA OLOTINA d'aquell dia publicava el manifest

fundacional i els estatuts que havien de regir-la, estatuts provisionals que ben aviat serien substituïts pels definitius. La volguda coincidència del dia de l'obertura oficial amb l'aniversari de l'Assalt a la VEU DE CATALUNYA i el ¡CU-CUT! és prou remarcada: "Avuy, celebrem l'aniversari d'uns fets prou ficsos en la memoria de tothom per recordarshi y massa relliscosos pera comentarlos, te d'efectuarse la reunió general de definitiva constitució del Centre Autonomista Oloti"⁽¹³⁾.

El primer president seria Joan Reixach, i el secretari Jaume Gassiot. Els estatuts definitius sortiren publicats a la REVISTA OLOTINA del 20 de gener del 1907⁽¹⁴⁾.

La nova entitat naixia i començaria a donar guerra en el camp solidari fins que l'actuació dels mateixos elements que havien amargat Marià Vayreda arraconarien el Centre i els seus homes, apartant-los de la Junta Local de Solidaritat Catalana ben aviat.

NOTES

- 1.- **El Deber**, 7 de setembre del 1906
- 2.- **Revista Olotina**, 8 de juliol del 1906
- 3.- **Revista Olotina**, 19 d'agost del 1906, **Els Nacionalistes**
- 4.- **Revista Olotina**, 26 d'agost del 1906. **¿Nous horitzons?** EVEL·LI BARNADAS i VILA
- 5.- **Vitrina nº 2, Conservadors i integristes a Olot a final del segle XIX. Un apropament a partir de l'anàlisi de la seva percepció de la crisi finisecular**, JORDI CANAL i MORELL i MARGARIDA CASACUBERTA i ROCAROLS.
- 6.- **Revista Olotina**, 2 de setembre del 1906, **Carta oberta** J(uan) Mestres
- 7.- **Revista Olotina**, 9 de setembre del 1906, **A propòsit de la "Carta oberta" de diumenge passat**, JAUME GASSIOT i MAGRET.
- 8.- **Revista Olotina**, 9 de setembre del 1906, **¡Més independència!**, LLUÍS VINYES
- 9.- **Revista Olotina**, 16 de setembre del 1906, **Som autonomistes**, PERE MÀRTIR ROSSELL i VILAR
- 10.- **Revista Olotina**, 23 de setembre del 1906, **Aclariments a En Joan Mestres**, EVEL·LI BARNADAS i VILA
- 11.- **Revista Olotina**, 7 d'octubre del 1906, **La meva resposta**, JOAN MESTRES
- 12.- **Revista Olotina**, 4 de novembre del 1906, **Feyna a fer**, EVEL·LI BARNADAS i VILA
- 13.- **Revista Olotina**, 25 de novembre del 1906. Veure Apèndix I
- 14.- **Revista Olotina**, 20 de gener del 1907. Veure Apèndix II

APÈNDIX I

Al públich olotí:

Avuy, celebrem l'aniversari d'uns fets prou ficos en la memoria de tothom pera recordalshí y massa relliscosos pera comentarlos, té d'efectuarse la reunió general de definitiva constitució del "Centre Autonomista Olotí" y com dita societat, ademés de son fi patriótic, naixia al objecte de deslliurar á Olot d'impediments a sa expansió, per aixó s'ha agombolat davant de la naixent casa un feix de perfidiosas calumnias y de tan interessadas com malévolas suposicions, que ha lograt que la massa d'ignorants, que no capeixen les baixesas que massa sovint s'amagan sota las apariencias d'una bonhomia, mirin ab sert rezel, no sols á l'institució, sino fins a sos adeptes, y, al objecte de desfer dubtes y aclarir situacions, la suscrita Comissió organitzadora ha cregut lo més oportú publicar els aprobats Estatuts, no sense fer constar que son desitg hauria estat donalshi un carácter més marcadament nacionalista.

No creyan els firmants qu'arribés may l'ocasió de veures obligats á tenir que combatre aquestas misserias; mes com a lo que's va es a fer molta llum en las foscurias dels assumptos públichs d'Olot, es per aixó que no volem ni remotament donar lloch á que ningú pugui sospitar que puguessim caure en els mateixos vicis que tractem de combatre; no ha caducat encara per nosaltres el celebre Programa quinas primeras paraulas son: **May el catalanisme ha trevallat a l'ombra.**

ESTATUTS DEL "CENTRE AUTONOMISTA OLOTÍ"

Art. 1er.- Queda constituïda una societat ab aquest nom, al objecte de propagar els ideals autonomistes catalans.

Art. 2n.- La societat inspirada en el precedent estatut, podrá hostatjar en son domicili a quantes agrupacions afins ho sollicitin.

Art. 3r.- La societat se compondrá d'una sola categoria de socis, ab iguals drets i devers, y satisfent una quota mensual que no passarà de dues pessetes.

Art. 4t.- Una Junta de govern será la que cuydará de la bona marxa y administració de la societat y estará composta d'un President, un Vispresident, un Bibliotecari, un Tresorer, un Secretari y dos Vocals.

Art. 5t.- Per'l major desenrotllo de la societat, la Junta tindrà facultats per anomenar tantas comissions com cregui necessarias, responent totas ellas al fi pel qua s'ha fundat el "Centre Autonomista".

Art. 6 .- En cas de disolució de la societat, els fonsos que quedin seran entregats a l'associació ben fica "La Reixa", domiciliada en Barcelona.

Art. 7 .- Aquesta Societat o "Centre Autonomista Olotí" tindrà son domicili tranzitori en la plasa de Capellans, num 8, pis primer.

Aquests son els Estatuts del "Centre Autonomista Olotí", fill de nostras conviccions en l'ordre polítich, quin sentit, sense eufemismes ni escogitades salvetats, declar m i de son text palesament se'n despren qu'es ample, tent com ho son els horitzons en que's mohuen y s'han mogut sempre patri ticament las aspiracions dels veritables aymants de las glorias de nostra Patria, dels conrehadors de la voluntat y virtuts del esperit netament català.

Olot, 25 de Novembre de 1906

Josep J. Sacrest - Candi Agustí - Jaume Gassiot - Joan Capdevila.

APÈNDIX II

Revista Olotina nº 72 del 20-1-1907

Reglament del Centre Autonomista Olotí

Capítol I.

Objecte del Centre.

El CENTRE AUTONOMISTA OLOTÍ 's constituïheix al objecte d' emprendre una ferma y enérgica campanya en pro dels ideals *Nacionalistas Catalans*; pera propagarlos y difundirlos ab activitat y ajudar ab sos esforços á la gran obra de reivindicació dels Drets de Catalunya, perque dintre poch sia un fet el reconeixement de la *Nacionalitat Catalana*.

Per aixó, donchs, s' organitzarà 'l CENTRE AUTONOMISTA OLOTÍ en la següent forma:

Article 1.º El caràcter del Centre serà autònom, democràtic, polítich, y 's basará en el més ample criteri, pera la exposició y desenrotlló dels ideals *Nacionalistas*.

Art. 2.º La llengua oficial y exclusiva dintre de la societat serà la *catalana*.

Art. 3.º La bandera oficial del Centre serà la *catalana* y 's posará al balcó y á tot pal els días memorables de glories y successos per Catalunya y á mitg els días de dol per la mateixa.

Art. 4.º El Centre haurá de pendre part en las lluytas electorals, tant per la vila, com provincials, com per diputats á Cortz, sempre que 'ls candidats que 's presentin militin en el camp autonomista ó fassin francas declaracions autonomistas, y s' oposará per tots els medis legals á que, els que no vulguin defensar els Drets de Catalunya ó siguin im-

posats pel caciquisme, ocupin llochs en al Ajuntament, ni á la Diputació Provincial, ni á las Cortz d' Espanya.

Art. 5.º Pera 'l major desenrotlló de programa del Centre, varias *comission* estarán encarregadas de portar á l. práctica 'ls plans y projectes qu' en c. transcura del temps puguin sorgir.

Art. 6.º El CENTRE AUTONOMISTA OLOTÍ no pendrá may part en funcions ni festivitats, ni actes religiosos, per esser el caràcter del Centre purament polítich dintre la esfera d' acció del Nacionalisme; no obstant, dintre 'l local s' entén que 's pot discutir tot, sempre qu la discussió sia rahonada y no traspasse els límits del apassionament, per lo qu s' atendrá sempre al capítol III, article 13 y 21.

Capítol II.

Govern y administració.

Art. 7.º Una Junta de Govern serà la que cuydará de la bona marxa y administració del Centre y procurarà per tots els medis possibles que 'l matei respongui al objecte pel qu' ha sigut creat.

Art. 8.º Aquesta Junta, que serà 'l *Junta Directiva*, se compondrá de *President*, *Vispresident*, *Bibliotecari*, *Tresorer* *Secretari* y dos *Vocals*.

Art. 9.º Els càrrechs de la *Junta Directiva* serán obligatoris, gratuhits y bènals, renovantse per meytat cada any per elecció y, previament convocad.

Junta General, el tercer diumenge de
Desembre.

Capítol III.

Atribucions y obligacions de la Junta Directiva ó de Govern.

Art. 10. La Junta cuydará de la bona marxa y administració de la societat, de la recaudació y distribució de fondos, nomenar las comissions y subcomissions que cregui convenientes y desenrotllar activament el seu programa.

Art. 11. Podrá crear las *seccions* que cregui necessaries pera mellor portar á terme sos plans.

Art. 12. Cada *secció* tindrà la seva Junta, de la que 'n formarà part sempre un individu de la *Junta Directiva*.

Art. 13. Tots els socis deuen respecte y acatament á la *Junta Directiva*.

Art. 14. La *Junta* podrá donar els avisos que cregui convenientes als socis que, segons criteri de la mateixa, ne siguin mereixedors y arribar fins á la expulsió dels delinquentes segons els cassos.

Art. 15. La *Junta* celebrarà reunions ordinarias en els días qu'acordi y extraordinarias quan algún individu de la mateixa ó'l President ho creguin oportú.

Art. 16. El *President* del Centre presidirá totes las reunions, observará y farà observar tots els acorts, tindrà vot decisiu en cas d'empat y usará de totes las atribucions corresponents á son càrrech.

Art. 17. El *Vispresident* substituirá al anterior en cas d'ausencia ó sempre que 'l mateix el delégui, ab els mateixos drets y devers.

Art. 18. El *Secretari* deurá portar un llibre d'actas y posar en lloch visible del local tots els acorts de la Junta que siguin d'interés general pels socis.

Art. 19. El *Tresorer* será guardador dels fondos de la societat, no farà cap pago sense 'l *ben vist* del *President*, portará 'ls llibres en deguda forma y posará cada trimestre en lloch visible del local un extracte del estat económic en que's troba 'l Centre.

Art. 20. El *Bibliotecari* cuydará de anar enrobustint la biblioteca ab un ample criteri, procurant que siga boaa y profitosa, tant en cantitat com en qualitat y portará un registre de tots els tomos y documents que contingui, fent constar las obras que siguin de *donació*, de *depósit* ó adquiridas de fondos del Centre. De las obras depositadas n'estendrá un rebut al depositador, y per medi d'ofici donará las gracias als donadors.

Art. 21. Els *Vocals* ocuparán els càrrechs que se 'ls designi en Junta y, per torn cada més, vindrán obligats á vigilar per la bona marxa y armonia de la societat, fent cumplir las disposicions, no permetent jochs ilícits ni manifestacions que puguin ofendre 'l nom del Centre, segons un criteri ample, democràtic y polítich.

Art. 22. Donat el caràcter polítich y democràtic del Centre, poden formar part de la *Junta Directiva* 'ls individus de totes las classes socials que militin dintre 'l camp autonomista ó que sas ideas sían afins als ideals que persegueix el Centre.

Capítol IV.

Drets y devers dels socis.

Art. 23. Els socis pagarán segons sos recursos y perxó s'establirán tres *quotas*. Una de *duas* pessetas, una d'una pesseta y altra de *cinquanta céntims* de pesseta; ficantse aquestas *quotas* á *judici exclusiu* de la *Junta Directiva*.

Art. 24. Pera esser soci es precis esser presentat per dos socis y esser admés per majoría, per la Junta Directiva, en votació secreta.

Art. 25. Tots els socis deurán subjectarse al present Reglament y á las disposicions oficials que cregui convenient acordar la *Junta Directiva* sola ó d' acort ab las *comissions*.

Art. 26. Tot soci podrà presentar un ó més forasters. Si dits forasters permaneixen més de *quinze* dias en aquesta vila y volen disfrutar dels drets d' entrada á tota els actes que la societat celebri, ó haurán de justificar ab documents que perteneixen á alguna societat quins fins sían els mateixos del Centre, ó inscriures com á *socis tranzeunts* y pagar la quota que la Junta acordí.

Art. 27. Tot soci que presenti un ó més forasters s' ha de fer solidari de la conducta que aquets observin dins del Centre.

Art. 28. Tots els socis podrán disfrutar de las ventatjas que 'l Centre 'ls dongui, tant en la *biblioteca* com en las *seccions* ó *comissions*, aixís mateix que de las suscripcions á revistes ó periódichs y del cambi de la premsa que tingui l' *orgue oficial* del Centre en la mateixa, sempre que 'l tingui.

Art. 29. En las eleccions pera la renovació de Junta, els socis de quota de *duas* pessetas tenen dret á elegir *cinch* socis, també dels de quota de *duas* pessetas, y els de quota de *una* y *cinquanta* cèntims respectivament á *dos* socis, també dels de las mateixas quotas.

Art. 30. Serán exclosos del Centre:

1.^r Els que per espay de tres mesos deixin de pagar llur quota respectiva.

2.ª Els que contravinguin el present Reglament y demés acorts aprobats en Reunió General.

3.^r Els compresos en l' article 14 del capítol. III

Capítol V.

De las seccions ó comissions.

Art. 31. La Junta podrà nombrar tantas seccions com cregui convenientes, pera la celebració de certamens artístichs, literaris, fotogràfichs, etc.

Art. 32. Totas las *seccions*, *juntas* ó *subcomissions*, deurán atendre al article 12 del capítol III.

Capítol VI.

Reunions.

Art. 33. Sempre qu' ho sollicitin la meytat dels socis, se celebrarà Reunió General.

Art. 34. La Junta Directiva podrà cridar Reunió General sempre qu' ho cregui convenient.

Art. 35. Pera la renovació de càrrechs de la Junta Directiva, s' atendrá l' article 8.e del capítol II; entenentse que la elecció s' ha de fer tant si hi há majoría de socis com no.

Capítol VII.

Premsa.

Art. 36. Pera mellor difundir é infiltrar al poble 'ls ideals nacionalistas, el Centre farà 'ls possibles pera tenir un *orgue oficial* en la premsa, que surti periódicament. Però com que 's dona 'l cas qu' en aquesta vila surt setmanalment una *Revista* que persegueix els mateixos ideals que 'l Centre, pot entrar dita revista á esser *portaveu* del mateix, tinguent la redacció y administració en el mateix

local y disfrutant d'una ampla autonomia, quedant, no obstant, subjecta al contracte privat que celebrin la *Junta Directiva* y els propietaris de dita *Revista*.

Art. 37. Desde 'l moment que quedí firmat el contracte entre la *Junta* y la *Revista Olotina*, aquesta deurá estampar en sas planas qu' es portaveu del CENTRE AUTONOMISTA OLOTÍ y tots els anuncis, acorts y demés que convingui al Centre.

Art. 38. En el cas que la *Revista Olotina* desaparequés, els propietaris de la mateixa y la *Junta*, se posarán d' acort segons el contracte privat, y, de no poder continuar la mateixa, la *Junta* farà tots els possibles pera nombrar un cos de redacció entre 'ls socis y procedir á la fundació d' un altre portaveu del Centre.

Art. 39. El cambi que pugui tenir en la premsa el portaveu del Centre estará sempre de manifest y á disposició dels socis durant vuyt dias, passats els quals passará al arxiu, sense cárrech el Bibliotecari, d' acort ab el redactor encarregat de registrarlo.

Art. 40. Cap soci podrá emportársen cap periódich del cambi sense 'l consentiment del redactor encarregat, ni cap dels de suscripció, lo mateix que llibres, sense 'l consentiment del Bibliotecari, en quin cas aquell expedirá un rebut ab la promesa de tornar l' objecte als quinze dias de la entrega.

Capítol VIII.

Entitats allotjadas.

Art. 41. El Centre podrá allotjar en son sí, á quantas agrupacions ó associacions d' ideals afíns al Centre ho sollicitin.

Art. 42. Els socis d'aquestas entitats deurán aténirse á lo proscriu en 'el present Reglament pera tenir els drets dels socis del Centre.

Art. 43. Els que no s' hi vulguin adherir, tindrán no més el dret d' entrada sempre que las juntas de ditas entitats els cridin, d' acort ab la Directiva, per assumptos oficials ó polítichs y demés actes que las entitats mentadas vulguin celebrar en el local.

Capítol IX.

Disolució.

Art. 44. Pera disoldre la societat haurá d' esser en Reunió General y sempre qu' ho demanin més de las duas terceras parts dels socis.

Art. 45. En cas de disolució de la societat, els fondos de la mateixa serán destinats á la associació benéfica «La Reixa», á domicili á Barcelona, ó á altra entitat similar, si aquella no existís.

Capítol X.

Tranzitorias.

Art. 46. Tindrán entrada á las funciones y actes que celebri 'l Centre, els socis d' otras societats autonomistas de fóra, sempre qu' acreditin documentalment qu' hi perteneixen.

Art. 47. Tots els quadros, esculturas, fotografias y demés mobles que 'ls socis depositin pera adorno del Centre, deurán portar el nom del depositador y 's podrán retirar sempre qu' al mateix li convingui.